

Fenyőfák vándorútja

Ékes ködpára gomolygott, s mélységes csend ülte meg az erdőt. Mindent vastag hó borított. Dermedten roskadoztak a fák szikrázó fehér, prémes terhük alatt. Egyszerre csak suttogás támadt közöttük.

- Valaki jár az erdőn! - adta tovább egyik a másiknak. S a magasabbak már azt is látták, hogy a túlsó erdőszélen hatalmas szál ezüstfenyő lépked, s merre elhalad, nyomában elindulnak a fenyőfák. Izgatott mozgolódás támadt.

- Mi az? - kérdezték öregebb társaikat a fiatal fenyőcskék.

- Most indulnak a városba a karácsonyfák - felelték azok nyugodt, méltóságos hangon. A menet egyre nőtt.

- Mindjárt ideérnek - suttogta lázasan egy apró lucfenyő a társainak.

- Ti úgysem kelletek - dörögött rájuk egy sudár, szép ezüstfenyő.

- Pedig de szeretnék én is karácsonyfa lenni, ott ragyogni az ünnepen! - sóhajtott fel sóvárogva a törpe lucfenyő.

- Te, te csöppség, hiszen nem bírnád az utat a városig! Az ágad mind letörne a gyertyák alatt!

- vágott közbe a gőgös fenyőóriás.

- Látod, én nem is megyek! Pedig tudom, szívesen vinnének, de én nem akarok az emberek közé kerülni!

A menet odaérkezett eléjük: Legelől hatalmas, mindnyájuknál magasabb, arányos termetű fa haladt.

- A vezérfenyő - susogták egymásnak áhítattal a helyükön rostokolók. Az öregek tudták, hogy minden esztendőben végighalad az erdőn és kiválogatja az újonnan felnövekedett legszebb szál fákat, hogy elvezesse őket az emberek ünnepére. Nagy tobozszemével csak végignézett egyik-másik fenyőfán, erős ágkarjával intett neki s az könnyedén, alázatosan odaállt a sor végére, s indult a többi után. Ahogy a vezérfenyő rápillantott a törzsekre, mindegyik fa tudta már, mi a dolga. A szép, egyenes derekú fák rendre bekerültek a menetbe, a kicsinyek helyükön maradtak, hadd erősödjenek még jövő karácsonyig. S a meleg, barna toboz-szempár egyszerre csak végigsimogatta a sóvárgó kis törpefenyőt is. A kis fenyő érezte, hogy válik el gyökere a földtől s ahogy repesve odalépett társai közé, minden lépéssel megnőtt egy fejjel. Úgy, hogy mire a sorba ért, már majdnem akkora lett, mint derekabb fivérei. Boldogan nézett vissza a helyükön maradt fákra, s csodálkozva vette észre, hogy a gőgös ezüstfenyő fölött elsiklott a vezérfenyő tekintete s az lehajtott fővel, szégyenkezve állt az út mentén.

"Érdekes - gondolta magában a kis törpefenyő -, hiszen örülnie kellene! Nem is akart a városba menni..."

A csapat kiegészült. Az utolsó fákat is elhagyták már a kiválasztottak, s az erdőn túli réten megindultak vezetőjük nyomán, a város felé. Hanem a kis törpefenyő egyszerre csak úgy érezte, elnehezül a szíve. Hirtelen előresietett a menet legelejére, s megszólította a méltóságosan haladó vezérfenyőt:

- Bocsáss meg, kérlek - kezdte akadozva...s szépen elmondta neki a szép szál ezüstfenyő dolgát...hogy ő úgy látta, a végén mégiscsak elszomorodott, amiért nem lehet karácsonyfa.

- Aki nem akar velünk jönni, itt maradhat az erdőn - felelte halkán a vezető, s mélyen, figyelmesen rátekintett.

- De hátha már megbánta, és most fáj a szíve...- szólalt meg újból bátortalanul a kis fenyőfa. A vándorfenyő fölemelte a karját, s a légen át a távolból vékonyan, tépett zokogást hozott utánuk a szél. És mindnyájan érezték, hogy a daliás ezüstoffenyő sír.

- Akarjátok mégis? - kérdezte a szelíd vándor, s ők egyszerre bólintottak valamennyien. - Akkor itt megvárjuk. És alig mondta ki, már látták közeledni az erdőszél felől, sietősen, szinte futva a hatalmas ezüstoffenyőt. Olyan magas volt, mint közülük a legerősebbek. S ahogy elébük ért, minden lépésnél kisebb lett egy fejjel. Mire a sor végére lépett, már ugyanakkora volt csak, mint a legtöbbjük. Szótlanul igazodott a jószívű kis törpefenyő mellé: a válluk épp egy vonalba került.

- Akkor hát indulhatunk - szólta a vezérfenyő, és a menet nekivágott az útnak.